

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupena Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-18335-6/ČJ-2014-930310-V234 ze dne 28. 1. 2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 2 A 13/2015 - 71 ze dne 29. 4. 2016,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6.353 Kč. Tato částka bude vyplacena k rukám zástupce z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně podala kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 2 A 13/2015 - 71 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. CPR-18335-6/ČJ-2014-930310-V234, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 10. 2014, č. j. KRPA-208895-68/ČJ-2014-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně naplnila ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a 9 zákona o pobytu cizinců tím, že se při kontrole prokázala pozměněnými doklady Bulharské republiky a Českou republiku neopustila poté, co jí bylo uloženo dne 2. 10. 2007 správní vyhoštění, přičemž opětovně pobývala na území České republiky ode dne 15. 10. 2009 do 27. 5. 2014 bez víza a bez cestovního dokladu a opakovaně tak porušovala právní předpisy. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců žalobkyně naplnila tím, že na území České republiky pobývala nejméně od srpna roku 1999 do 27. 5. 2014 bez cestovního dokladu, a po pozbytí postavení žadatele o mezinárodní ochranu pobývala od 15. 10. 2009 do 27. 5. 2014 bez víza. Doba, po kterou nesmí žalobkyně vstoupit na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce čtyř let. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud rozhoduje v této věci již podruhé, když ke kasační stížnosti žalobkyně svým rozsudkem ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015 - 38, předchozí rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v daném předchozím řízení shledal kasační stížnost zčásti důvodnou. Nejvyšší správní soud posoudil rozsudek jako nepřezkoumatelný v části týkající se námitky nezkoumání nejlepšího zájmu nezletilého dítěte a dopadu vyhoštění do jeho života, neboť městský soud se touto námitkou nezabýval. Pokud městský soud tuto námitku nevypořádal, nemohl ani adekvátně posoudit přiměřenost zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatelky. Dále shledal jako důvodnou kasační námitku týkající se závazného stanoviska. Pokud žalobní námitka směřovala do obsahu závazného stanoviska a městský soud potřeboval posoudit jeho zákonnost, měl si podklady pro závazné stanovisko, pokud tyto nebyly součástí správního spisu, vyžádat od správního orgánu, aby mohl ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž bylo závazné stanovisko založeno. I v této části shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že městský soud bude znovu muset posoudit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, bude se muset proto znovu zabývat i poměřováním zájmu státu na zabránění neoprávněného pobytu cizinců na straně jedné a právem na soukromý a rodinný život cizince na straně druhé, tedy proporcionalitou zásahu.

II. Napadený rozsudek

Městský soud v nyní **napadeném rozsudku** nejprve zrekapituloval žalobní námitky a skutečnosti zjištěné ze správního spisu. Na základě zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015 - 38, se městský soud zabýval při posouzení nezbytnosti a přiměřenosti zásahu dopadem vyhoštění do života dcery žalobkyně a posuzoval její nejlepší zájem. Městský soud dospěl k závěru, že správním vyhoštěním stěžovatelky by nebyl rodinný nebo soukromý život její dcery zásadním způsobem narušen. Vzhledem k věku dcery žalobkyně a rozsahu porušování zákona o pobytu cizinců žalobkyně dospěl soud k závěru, že následování žalobkyně na území její vlasti je přiměřené z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

pokračování

Městský soud si vyžádal k posouzení podkladů, na základě kterých bylo vydáno závazné stanovisko, zaslání zpráv o zemi původu. Soud se zabýval důvody znemožňující vycestování žalobkyně dle § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že návrat žalobkyně do místa jejího posledního bydliště je možný a neexistují důvody znemožňující vycestování. Městský soud z výše uvedených důvodů žalobu zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podává **kasační stížnost** z důvodu § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“.

A. Posouzení nezbytnosti a přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobkyně a dopad vyhoštění do života dcery a nejlepší zájem dítěte

Ačkoliv Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu povinnost zhodnotit nejlepší zájmy dítěte, dle stěžovatelky se touto otázkou městský soud zabýval nedostatečně, resp. nesprávně. Hlavní skutečností, které v tomto směru soud hodnotí, je protiprávní činnost stěžovatelky spočívající v neoprávněném pobytu na území a použití cizích dokladů. V tomto ohledu nebyl nejlepší zájem dítěte v řízení o vyhoštění zhodnocen. Soud argumentuje skutečností, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byly dceři žalobkyně pouhé tři roky, a tudíž byla ve věku, kdy si ještě nemohla vytvořit podstatné vazby k českému státu. Skutečnost je však právě opačná, neboť dítě ve věku tří let je již v takovém stadiu vývoje, že veškeré dění, které se ho týká, vnímá nadmíru citlivě a vyhoštění jeho matky, s nímž se logicky pojí i nutné vycestování dítěte, by velmi negativním způsobem ovlivnilo další budoucí vývoj dítěte.

Dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a takovým hodnocením není tvrzení, že dcera je příliš malá a tak vyhoštění matky do jejího života výrazněji zasáhnout nemůže. Takový přístup odmítl pro rozpor s posouzením nejlepšího zájmu dítěte i Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. II. ÚS 19/16. Úvahy soudu jsou vnitřně rozporné, neboť soud poukazuje na to, že stěžovatelka při vystavování rodného listu narozené dcery neuvedla jméno otce, a z toho dovozuje, že přítele, se kterým matka dcery celou dobu žila ve společné domácnosti, za otce nepovažuje. Pak tedy není zřejmé, jak by vycestování stěžovatelky za neexistujícím otcem mělo být v jejím nejlepším zájmu. Soud naopak pomíjí, že na území České republiky žije babička dítěte, která s matkou a dcerou bydlí ve společné domácnosti a matce pomáhá dceru vychovávat, a dále také tři tety dítěte, se kterými se pravidelně stýkají. Toto prostředí spolu s českou školkou přitom představuje jediné zázemí, které dcera stěžovatelky zná. Tato situace pro dítě, které se narodilo na území České republiky a nikdy jej od té doby neopustilo, představuje v rámci možností, kdy matka s otcem nežije, ideální prostředí pro nerušený vývoj dítěte, jeho výchovu a ochranu jeho nejlepšího zájmu. Pokud by došlo k realizaci správního vyhoštění matky a tedy nuceného vycestování i její dcery, by tato byla vržena do cizího nezabezpečeného prostředí, kde nelze předpokládat, že by vytvoření podobného prostředí pro výchovu dítěte bylo dosaženo pokusem o sestěhování

se s jedním ze dvou strýců, kteří žijí na Ukrajině a se kterými není stěžovatelka v kontaktu od svého odchodu z Ukrajiny v roce 1997. Zde stěžovatelka opět poukazuje na rozpor s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 a citovaným nálezem Ústavního soudu.

B. Absence proporcionality rozhodnutí o vyhoštění ve vztahu k zásahu do rodinného života

Součástí žalobních námitek byly i námitky stran nedostatečného zhodnocení proporcionality rozhodnutí, a také měly být podle předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu hodnoceny v novém řízení. Soud však opětovně toliko poukazuje na neoprávněný pobyt stěžovatelky na území a na použití cizího dokladu s tím, že proporcionalitu napadeného rozhodnutí ve vztahu k rodinnému životu již blíže nehodnotí.

C. Posouzení námitky stran obsahu závazných stanovisek Ministerstva vnitra

Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu, že neexistují důvody znemožňující vycestování. Informace o zemi původu nebyly dostatečné, neboť obsahovaly pouze obecné informace o politickém vývoji a obecných událostech, ze kterých si lze těžko udělat skutečný obraz o dění v zemi konfliktu dostatečný k posouzení úrovně bezpečnosti, nutný pro objektivně vydané závazné stanovisko o možnosti vycestování, nebo, byť byly kusé, závěr z nich učiněný nebyl správný. Stěžovatelka je přesvědčena, že jsou dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka má za to, že konflikt ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců na Ukrajině probíhal a v té době eskaloval. V zemi probíhala mobilizace a tímto vnitřním i vnějším ozbrojeným konfliktem byla stížena celá Ukrajina. Stěžovatelka odkázala na další zprávy o zemi původu. Stěžovatelka je toho názoru, že městský soud nesprávně posoudil možnost vycestování, přičemž je nutné vzít v potaz, že do této oblasti za takových podmínek by se stěžovatelkou měla cestovat i její dcera.

Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek, napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí, a věc vrátit k dalšímu řízení Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že se s napadeným rozsudkem naprosto ztotožňuje.

Usnesením ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Azs 197/2016 - 43, Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnost namítáno, že se soud neřídil

pokračování

závažným právním názorem Nejvyššího správního soudu. „Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, Sb. NSS 2365/2011, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost v části týkající se námitky nezkoumání nejlepšího zájmu nezletilé, přičemž s ohledem na vypořádání této námitky měl soud znovu zhodnotit přiměřenost napadeného rozhodnutí. Taktéž zrušil rozsudek z důvodu chybějících podkladů k závaznému stanovisku. Nyní kasační námitky směřují do způsobu vypořádání těchto otázek, kasační stížnost je tak přípustná.

Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 tohoto zákona, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a téhož zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatelka předně namítla nedostatečné resp. nesprávné posouzení nejlepšího zájmu dítěte. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že městský soud hodnotil pouze protiprávní činnost stěžovatelky. Městský soud dovodil, že s ohledem na nízký věk dcery si tato nemohla vybudovat zásadní sociální a kulturní vazby v České republice. Dcera má stejně jako stěžovatelka státní příslušnost Ukrajiny. Po celou dobu pobývá na území České republiky neoprávněně, neboť dceři nebyl udělen žádný druh pobytového oprávnění. Stěžovatelka při vystavení rodného listu dcery uvedla státní příslušnost Bulharska na základě stěžovatelkou pozměněného cestovního dokladu. Poté, co bylo zjištěno skutečné jméno stěžovatelky, došlo k vystavení opraveného rodného listu se státní příslušností Ukrajina. Vytvoření si vazeb na Ukrajinu není vyloučeno, neboť stejně jako stěžovatelka má státní příslušnost Ukrajiny. Městský soud se tedy zabýval věkem dcery, státní příslušností, okolnostmi vystavení jejího rodného listu a otázkou možného vytvoření vazeb v České republice. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na s. 6 a 7 hodnotil skutečnost, že dcera stěžovatelky nedisponuje žádným pobytovým statutem v České republice, a bude muset vycestovat spolu se svou matkou. Žalovaný taktéž poukázal na to, že během správního řízení nebyla prokázána taková integrace dcery stěžovatelky do společnosti, která by bránila jejímu vycestování. Městský soud tak v napadeném rozsudku tyto závěry zjištěné ve správním řízení svým posouzením potvrdil.

Stěžovatelka nyní nesouhlasí s názorem městského soudu, že dcera byla ve věku, kdy si nemohla vytvořit podstatné vazby k českému státu. Nejvyšší správní soud však tuto námitku neshledává důvodnou. K datu napadeného rozhodnutí byla dcera stěžovatelky ve věku tří let, tedy ve věku, kdy ještě nezahájila ani povinnou školní docházku a lze stěží

přepokládat, že by měla na území nějaké jiné podstatné vazby s výjimkou rodinných. Ačkoliv se povinnost vycestovat a žít v novém prostředí nepochybně silně dotýká i dítěte, které musí území opustit se svojí matkou, je nutné poukázat na fakt, že dcera nemá na území žádné povolené pobytové oprávnění. Od svého narození pobývá na území neoprávněně, neboť při zápisu do rodného listu byly úmyslně ze strany její matky uvedeny nepravdivé údaje. Nejvyšší správní soud nepochybně, že pro dítě je důležitá také přítomnost matky a sester stěžovatelky, tedy babičky a tet dcery, nicméně jako ideální prostředí pro výchovu dítěte nepovažuje stav, kdy matka ani dcera nedisponují oprávněním k pobytu. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelka byla schopna starat se o sebe sama a na území pobývala dlouhodobě bez své matky, z čehož lze usuzovat, že na soužití se svojí matkou není natolik závislá. Městský soud také vycházel ze skutečností zjištěných ve správním řízení, kdy sestra stěžovatelky uvedla, že stěžovatelka je schopna sama se postarat o sebe a své dítě a její pomoc nikdy nepotřebovala. Nadto z protokolu o podání vyjádření účastníka řízení o správním vyhoštění ze dne 28. 5. 2014 plyne, že matka stěžovatelky měla v té době, tedy v době zahájení správního řízení, ještě stále pobývat na Ukrajině a do České republiky se přistěhovala až poté.

Nález Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. II. ÚS 19/16, na který odkazuje stěžovatelka v kasační stížnosti, se týkal povinnosti soudu náležitě odůvodnit rozhodnutí o (ne)přiznání zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení. Ústavní soud v tomto nálezu uvedl, že povinností veřejné moci je vždy přijmout taková opatření, která naplňují nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ústavní soud v tomto nálezu poukázal na nejistotu, způsobenou nepřiměřeně dlouhým řízením o povolení k pobytu stěžovatelky, která mohla mít nepříznivé dopady na blaho dítěte a jeho rodiny. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci zdůrazňuje, že stěžovatelka se do nepříznivé situace dostala svým vlastním přičiněním, kdy již v minulosti nerespektovala udělené správní vyhoštění a na území nadále pobývala, přičemž dítě se jí narodilo až v době vykonatelného správního vyhoštění a stěžovatelka do rodného listu dcery uvedla identitu na základě padělaného dokladu. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je zásadní (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31). Nejvyšší správní soud nepochybně, že z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte vyplývá, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí a na zájem dítěte klade důraz také čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a judikatura Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 6. 7. 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, bod 135). V nyní posuzovaném případě se však městský soud zabýval nejlepším zájmem dítěte a Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s jeho posouzením v tom ohledu, že ani po přihlédnutí k zájmům nezletilé dcery stěžovatelky neshledal, že by bylo správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky a její dcery. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32 „(...)rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvními stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost

pokračování

umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...). Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“

K námitce rozpornosti úvah ohledně otcovství dítěte, zdejší soud konstatuje, že úvahy městského soudu nepovažuje za vnitřně rozporné. Městský soud pouze konstatoval, že stěžovatelka při vystavování rodného listu své dcery otce neuvedla. Jelikož přítel stěžovatelky, se kterým žije ve společné domácnosti, není zapsán jako otec, městský soud neposuzoval možnost výchovy nezletilé tímto mužem. Pokud úplná rodina neexistuje, bude podle městského soudu dítě vychovávané matkou, jestliže tedy bude stěžovatelka nucena území České republiky opustit, a dcera bude povinna ji následovat. Nejvyšší správní soud nepovažuje toto posouzení za rozporné. Stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla, že přítel, s kterým sdílela domácnost, je otcem její dcery, nicméně v rodném listě není zapsán jako otec, a v roce 2014 se odstěhoval na Ukrajinu.

V žalobě uvedla, že otec dcery žijící na Ukrajině o dceru nejeví zájem a stěžovatelka by měla strach s ním bydlet kvůli historii domácího násilí. Městský soud proto posuzoval faktickou situaci tak, jak byla zjištěna ve správním řízení, kdy se o dítě stará pouze matka – stěžovatelka, a posuzoval proto vycestování dcery spolu se stěžovatelkou, ne vycestování za „neexistujícím otcem“, jak tvrdí stěžovatelka v kasační stížnosti.

Stěžovatelka dále namítala absenci zhodnocení proporcionality rozhodnutí o vyhoštění ve vztahu k zásahu do rodinného života. Nejvyšší správní soud předesílá, že již v předchozím zrušujícím rozsudku uvedl judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na respektování soukromého a rodinného života). Městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku pouze stručně uvedl, že vzhledem k věku dcery stěžovatelky a s ohledem na rozsah porušování zákona o pobytu cizinců stěžovatelkou je rozhodnutí přiměřené z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatelky se však podrobně zabýval v první části odůvodnění napadeného rozsudku na s. 11. Posuzoval vedení domácnosti stěžovatelky, její soužití s matkou, věk, schopnost postarat se o sebe a pobytovou historii stěžovatelky. K sociálním a kulturním vazbám konstatoval, že stěžovatelka žádné neuvedla. Dále uvedl, že znalost českého jazyka není integrací samotnou a posuzoval i vazby na území České republiky, kdy shledal, že stěžovatelka se do společenského a kulturního života nezapojuje. Posuzoval také možnost obnovy života v místě jejího posledního pobytu na Ukrajině. Nejvyšší správní soud tak má za to, že městský soud se dostatečně zabýval kritérii pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v zrušujícím rozsudku zavázal městský soud opětovně zhodnotit přiměřenost napadeného rozhodnutí, činil tak však zejména s ohledem na hlavní důvod, pro který stěžovatelka tvrdila nepřiměřenost rozhodnutí, a to kvůli její nezletilé dceři. V posuzovaném případě je dítě stěžovatelky plně závislé na výchově ze strany matky a proto se jednotlivé důvody, pro které stěžovatelka považovala rozhodnutí za nepřiměřený zásah, překrývají jak vůči její osobě, tak vůči její nezletilé dceři. Vzhledem k tomu, že soud podrobně posoudil zájem dítěte, a následně potvrdil, že neshledává napadené rozhodnutí jako nepřiměřené, nebyla potřeba, aby v odůvodnění opakovaně uváděl výše uvedené kritéria ve vztahu k stěžovatelce.

Nejvyšší správní soud se přitom s posouzením městského soudu ztotožňuje. Stěžovatelka na území pobývala od roku 1997 na základě platného povolení k pobytu za účelem podnikání, které skončilo v roce 2000. Stěžovatelce bylo v roce 2007 uloženo správní vyhoštění na 3 roky z důvodu, že od roku 1999 pobývá na území bez cestovního dokladu a od 22. 4. 2004 neoprávněně bez víza. V roce 2009 bylo pravomocně ukončeno řízení o mezinárodní ochraně, a od 15. 10. 2009 do 15. 10. 2012 byla stěžovatelka zařazena v evidenci nežádoucích osob. V roce 2009 si za úplatu obstarala padělané doklady a na tyto doklady nechala při narození dcery v roce 2011 vystavit její rodný list. Dne 27. 5. 2014 stěžovatelka předložila hlídce k prokázání své totožnosti padělané doklady Bulharské republiky, přičemž za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny byla odsouzena k trestu odnětí svobody na 1 rok s podmíněním odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let. Z pobytové historie stěžovatelky tak vyplývá, že svou situaci se nesnažila řešit legální cestou, naopak v době vykonatelného správního vyhoštění pobývala na území na padělané doklady několik let, a to až do roku 2014, kdy policie během řešení domácích neshod na adrese pobytu stěžovatelky odhalila, že se jedná o padělané doklady. S ohledem na vyjádření stěžovatelky v průběhu správního řízení lze dospět k závěru, že stěžovatelka není na nikom finančně závislá, a je schopna se o sebe a dceru sama postarat. Rodina stěžovatelky se na území České republiky stěhovala postupně, kdy v rámci správního řízení stěžovatelka uvedla, že má v České republice pouze jednu sestru, v odvolání a žalobě uvedla, že má na území matku a dvě sestry a podle informací v kasační stížnosti nyní pobývají v České republice tři sestry stěžovatelky. Nejvyšší správní soud vychází v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, tedy z toho, že stěžovatelka po většinu doby pobývala na území České republiky bez rodinného zázemí, na jaké nyní poukazuje. Pokud již v době vydání napadeného rozhodnutí žila v České republice její matka a dvě sestry, nejednalo se o dlouhou dobu společného rodinného soužití, v porovnání s dobou, po kterou se na území stěžovatelka nacházela nelegálně. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se žalovaným a městským soudem, že rozhodnutí o správním vyhoštění je s ohledem na všechny okolnosti posuzovaného případu přiměřené.

K námitce stran posouzení obsahu závazného stanoviska Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu ověřil, že městský soud si od správního orgánu vyžádal jednotlivé informace o zemi původu, na základě kterých bylo vydáno závazné stanovisko. Žalovaný správní orgán k žádosti soudu provedl dotaz ke kompetentnímu správnímu orgánu a zaslal soudu podklady k závaznému stanovisku, přičemž tyto podklady jsou nyní založeny také ve správním spise. Soud zrekapituloval obsah těchto zpráv na s. 15 a 16 napadeného rozsudku. Z těchto zpráv pro posouzení dané kasační námitky plyne především to, že k vojenským střetům docházelo v oblasti Doněcka a Luhanska, přičemž situace v centrální části a na západě Ukrajiny je zcela stabilní. Městský soud dovodil, že stěžovatelce nehrozí nebezpečí vážné újmy, když ozbrojené střety jsou omezeny na dvě z 24 oblastí Ukrajiny, navíc v její východní části. Situace v místě posledního bydliště stěžovatelky je zcela klidná, návrat do této oblasti je možný. Městský soud proto shledal, že neexistují důvody znemožňující vycestování dle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že městský soud nesprávně posoudil možnost vycestování. Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku neshledal důvodnou. Zdejší soud se k situaci na Ukrajině již v minulosti vyjadřoval, když např. v rozsudku ze dne 14. 7.

pokračování

2016, č. j. 2 Azs 9/2016 – 35, bod 35, (vztahujícímu se k napadenému rozhodnutí ze dne 14. 9. 2015) konstatoval, že „(n)a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na určitá území východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v takto dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Městský soud se, jak již bylo uvedeno, výslovně zabýval posledním místem pobytu stěžovatelky, které bylo v západní části Ukrajiny, přičemž s jeho posouzením se soud nyní ztotožňuje.

V. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost jako nedůvodnou **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Stěžovatelce byl v předchozím řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce advokát JUDr. Maroš Matiaško, LL.M. Z důvodu pozastavení výkonu činnosti advokacie ustanoveným zástupcem převzal zastoupení na základě substituční plné moci advokát Mgr. et Bc. Filip Schmidt LL.M. Ustanovenému zástupci se dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 3.100 Kč za jeden úkon právní služby sepsání kasační stížnosti a jejího doplnění a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, tedy částka 3.400 Kč. Dále se mu přiznává odměna za jeden úkon ve výši jedné poloviny, a to návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 2 písm. a) v kombinaci s § 11 odst. 3 advokátního tarifu], ve výši 1.550 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem tedy 1.850 Kč. Ustanovený advokát je plátcem DPH, Nejvyšší správní soud proto přiznanou odměnu zvýšil částkou za dva úkony 5.250 Kč o tuto daň, tedy na částku 6.353 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu